

Месницькі мечі

Микола Щербак

Отаманові Зеленому та його козацтву присвячується

Далекі дні, овіяні грозою,
Вже відійшли у вічність, наче спів,
Та дихає понад Дніпром-рікою
Поривний подих вогняних вітрів.

Встає минуле – мрій і духу вияв,
І губиться, і знову вироста,
Як наш світильник на пригір'ях – Київ,
Як наша мука і ясна мета!

І в непокорі зводиться Трипілля,
Немов надія – промінь з глибини –
Із Вороньків, з Обухова – з довкілля –
Ідуть, ідуть, як месники, сини.

Ідуть у млу, засмагли і уперті –
З-за хмар пробила громовісна мить!..
Ой не один дивився в очі смерті
Щоб Україна сяла, як блакить!..

Минулого не повернуть ніколи,
Та чути віку віщий передзвін...
Спадають зорі. Місяць робить коло.
Іде у бій Зеленого загін.

Як з неба грім, лунає лунко: "Слава!"
Не знаючи в пориві берегів.
Із-за Дніпра омріяна Держава
Підноситься, як сонце і як спів!